

μεσα στο μαυρο τζαμι
καθως γυριζεις και παλι ταξιδιωτη του σουρουπου.

3

Μικρα βηματα αγκαλιαστα
ορθωμενη γλιστραω πανω σου
στητος υγρη
ριγη απλωνονται γυρω μου
τα χερια μου ανατριχιαζουν το κορμι σου
το κορμι σου ανατριχιαζει τα χερια μου
απαλα (ολα) ρυτιδωμενα (ολα) απαλα ρυτιδωμενα
δυο κορμια ενα
(ακουμπωω απαλα το κεφαλι μου στον ωμο σου).

4

Απαλα τα χειλη σου
θελω να με σπασεις
δεν ειμαι ευθραστη
αντεχω
δοκιμασε.

5

Ευνουχισμενη
περνω τα βραδια μου
οργιαζοντας
μεσα στην ηδονη της μνημης.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ

Το ψυχρο της φθορας χερι
θα με τελειωσει
και γω παντοτινος δουλος των ανεμων
θα πεταξω ελευθερος
απ τα δεσμα μου
Περιμενε με

να ερθω κοντα σου
Θα σε παρω μαζί μου
στον ήλιο του μεσονυχτιου
και στους αιωνιους παγους της Αρκτικής
Σαν θα ελευθερωθω
και στην πετρα
χαραζει το τελος
Περιμενε με
Μαζί θα φυγουμε
για τις απεραντες θαλασσες
και των βραχων την εξορια
Για τις ατελειωτες ερημιες
και τις οασεις των φοινικων
Οταν σπασουν οι αλυσιδες
και οι μπαλλες του καταδικου
θα σκουριαζουν στο χωμα
Περιμενε με
Θα συναντηθουμε σαν συννεφα
στον Ουρανο
με οδηγo τον ανεμο
και θα γλυστρισουμε
πανω απ τα οργισμενα κυματα
των νησιων
και τα ξυλινα δορατα
των ιστιοφορων
Οταν η γενια της αγωνιας
τελειωσει
Μαζί σου θα πεταξω
—σε μια αναταση—
πανω απ τους καμπους
προς τα Ορη
και στην ψηλότερη βουνοκορφη
θα γινουμε στεφανι αιωνιο
πανω απ τα συννεφα
κατω απ τα αστερια
και το δαχτυλο της γης
θα στεφανωσουμε
που δειχνει το θεο.